



NORGES HØYESTERETT

Den 26. oktober 2007 avsa Høyesterett dom i

HR-2007-01805-A, (sak nr. 2007/838), sivil sak, anke,

Sjøtrygdgruppen Gjensidig
Skadeforsikringsselskap

(advokat Svein Å. Bergset – til prøve)

mot

A

(advokat Thomas Christian Wangen
– til prøve)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Oftedal Broch**: Saken gjelder spørsmålet om foreldelse av krav på erstatning for tap i fremtidig inntekt, jf. yrkesskadeforsikringsloven § 15.
- (2) A mønstret sommeren 1998 17 år gammel på som fisker med fiskefartøyet MS X. Den 28. januar 1999 ble han alvorlig skadet da han skulle dra inn et garn og ble viklet inn i valsen som trekker garnet opp fra sjøen. A ble påført omfattende skader i høyre arm og hånd, blant annet ble nerver avrevet. Dette viste seg å medføre varig funksjonssvikt. Han ble også påført flere skader i hodet.
- (3) Etter ulykken ble A sykmeldt i lang tid. Han ble innvilget yrkesrettet attføring, idet det ble lagt til grunn at han ikke ville kunne fortsette som fisker. Først var målet at han skulle utdanne seg til skipsoffiser, men dette ble besluttet lagt om, da det viste seg at A ikke ville kunne få sjømannsattest på grunn av skadene i høyre arm og hånd, som måtte antas å bli varige. Målet med attføringen ble etter dette å utdanne A til serviceelektroniker. Han var ferdig utdannet sommeren 2002, og etter fem måneder fikk han ansettelse i 100 prosent stilling i Y AS, en stilling han fremdeles har.
- (4) MS X var ansvarsforsikret i Fiskernes Gjensidige Trygdslag, som senere er fusjonert inn i Sjøtrygdgruppen Gjensidig Skadeforsikringsselskap, heretter omtalt som selskapet. Selskapet erkjente ansvar og har betalt til sammen ca. 680 000 kroner i inntektstap.

Mesteparten – 550 000 kroner – ble utbetalt 2. mai 2000. Selskapet utbetalte videre ménerstatning med ca. 390 000 kroner.

- (5) Partene ble uenige om forutsetningene for utbetalingen på 550 000 kroner. Selskapet hevdet at beløpet var fullt og endelig oppgjør for inntektstap. A mente utbetalingen bare dekket attføringstiden, og at han sto fritt til å kreve ytterligere erstatning for fremtidig inntektstap dersom dette tapet gikk ut over attføringsperioden. Selskapet påsto videre at et krav på ytterligere erstatning for inntektstap under enhver omstendighet var foreldet.
- (6) A tok ut stevning 28. juni 2005. For tingretten krevde han ytterligere 2 040 000 kroner, som i tillegg til inntektstap omfattet ménerstatning for psykiske skader og erstatning for visse utgifter i tilknytning til advokatbistand.
- (7) Trondheim tingrett avsa 19. mai 2006 dom med slik domsslutning:

- ”1. Sjøtrygdgruppen Gjensidig Skadeforsikringsselskap dømmes til å betale til A 1 312 000 – enmilliontrehundreogtolvtusen – kroner innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse, med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra forfall til betaling skjer.
2. Sjøtrygdgruppen Gjensidig Skadeforsikringsselskap dømmes til å betale sakens omkostninger til A på 190 623 – etthundreognittitusensekshundreogtjuetre – kroner innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse, med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra forfall til betaling skjer.”

- (8) Tingretten fant at utbetalingen 2. mai 2000 av 550 000 kroner ikke stengte for ytterligere krav på tapt inntekt. Dette kravet var heller ikke foreldet. Tingretten tilkjente erstatning for lidt inntektstap med 300 000 kroner og fremtidig inntektstap med 769 360 kroner. Videre ble A tilkjent 210 000 kroner i ménerstatning for psykiske skader og ca. 32 900 kroner for dekning av utgifter.
- (9) Etter tingrettens dom utbetalte selskapet den tilkjente ménerstatningen. For øvrig anket selskapet til lagmannsretten og påsto seg frifunnet. A motanket over erstatningsutmålingen vedrørende inntektstapet.
- (10) Frostating lagmannsrett avsa dom 29. mars 2007 med slik domsslutning:

- ”1. Sjøtrygdgruppen Gjensidig Skadeforsikringsselskap betaler til A 1.277.900 – enmilliontohundreogsyttisyttusenihundre – kroner innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse, med tillegg av forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra forfall til betaling skjer.
2. Sjøtrygdgruppen Gjensidig Skadeforsikringsselskap betaler erstatning for saksomkostninger for lagmannsretten med 149.766 – etthundreogførtinitusensjuhundreogsekstiseks – kroner med tillegg av rettsgebyr innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse, med tillegg av forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra forfall til betaling skjer.”

- (11) Lagmannsretten kom – som tingretten – til at adgangen til å fremme ytterligere krav for inntektstap ikke var stengt, og at kravet heller ikke var foreldet.
- (12) Ved utmålingen av erstatning for inntektstap la lagmannsretten til grunn et noe høyere beløp enn tingretten. I tillegg idømte lagmannsretten, i likhet med tingretten, erstatning for utgifter med kr 32 900. Dette beløpet har selskapet nå betalt.
- (13) Selskapet har påanket lagmannsrettens dom til Høyesterett. Anførselen om at A avtalemessig var avskåret fra å kreve ytterligere erstatning for inntektstap, opprettholdes ikke. Anken er således begrenset til spørsmålet om dette kravet er foreldet.
- (14) Anken gjelder rettsanvendelsen og bevisvurderingen. For Høyesterett er flere vitner, hvorav ett er nytt, avhørt ved bevisopptak. Det er fremlagt enkelte nye dokumenter. Saken står bevismessig i samme stilling som for lagmannsretten.
- (15) Den ankende part, *Sjøtrygdgruppen Gjensidig Skadeforsikringsselskap*, har i det vesentlige gjort gjeldende:
- (16) Foreldelsesfristen begynner etter yrkesskadeforsikringsloven § 15 første ledd å løpe ved utløpet av det kalenderår da arbeidstakeren fikk eller burde skaffet seg nødvendig kunnskap om det forhold som begrunner kravet. Dette tidspunkt inntraff 1. januar 2002. Varsel om at selskapet ville påberope foreldelse, jf. § 15 tredje ledd, ble sendt 27. september 2004, og foreldelse inntrådte da seks måneder etter denne dato.
- (17) Selskapet har erkjent ansvar for skader som følge av ulykken. Kunnskapskravet etter yrkesskadeforsikringsloven § 15 refererer seg derfor utelukkende til spørsmålet om det forelå et varig fremtidig inntektstap som følge av ulykken. Så lenge attføringen var innrettet på utdanning som skipsoffiser, var det ikke sannsynlig at noe fremtidig inntektstap ville oppstå, idet sjøoffiserer må påregnes å tjene mer enn fiskere. Men da attføringen ble lagt om mot serviceelektroniker fordi skaden forhindret at A fikk sjømannsattest, måtte det kunne kreves at A undersøkte lønnsnivået i dette yrket. Var det lavere enn inntektsnivået for hans tidligere yrke som fisker, noe som kunne forventes, forelå en meget nærliggende mulighet for tap i fremtidig erverv. Omleggingen av attføringen skjedde 4. april 2000. Regnes 1. januar 2002 som startpunktet for foreldelsen, ville A ha over ett år og åtte måneder til å fremskaffe de nødvendige opplysningene.
- (18) De usikkerhetsmomentene som forelå etter at attføringen ble omlagt – mulighet for noe bedret bevegelse, usikkerhet om A ville greie en 100 prosent stilling – gjelder kravets omfang og ikke dets eksistens. Usikkerhet om omfanget har i utgangspunktet ikke ført til en utsettelse av starttidspunktet for foreldelse.
- (19) Selskapet ga noen utsettelser med hensyn til foreldelse våren 2005 fordi forhandlinger om minnelig oppgjør foregikk mellom partene. Imidlertid fastsatte selskapet i en e-post en endelig frist til 10. juni 2005. Det var da fremsatt et nytt forhandlingstilbud fra A, og det ble samtidig uttalt at han ville høre fra selskapet så snart det var tatt endelig standpunkt. En slik tilbakemelding kom ikke, men det forhindrer ikke at foreldelse inntrådte 10. juni 2005.
- (20) Det er nedlagt slik påstand:

”1. Sjøtrygdgruppen Gjensidig Skadeforsikringsselskap frifinnes.

2. Partene bærer egne omkostninger for alle instanser.”

- (21) Ankemotparten, A, har i det vesentlige gjort gjeldende:
- (22) Det avgjørende i saken er på hvilket tidspunkt A fikk eller burde ha skaffet seg kunnskap om de forhold som ville føre til varig ervervsmessig uførhet, slik at han ville lide et økonomisk tap fremover. Kunnskapskravet innebærer at de foreliggende opplysningene måtte være av en slik karakter at de ga rimelig grunn til å gå til søksmål.
- (23) Dette var ikke situasjonen for A frem mot skjæringstidspunktet 1. januar 2002. Det knyttet seg stor usikkerhet til hans skadesituasjon. Medisinsk var han fortsatt under behandling. Det gjensto en operasjon i hånden, som først ble utført 15. januar 2002. En medisinsk vurdering som hensyntok denne operasjonen, ble ikke foretatt før 12. januar 2003.
- (24) Den yrkesrettede attføringen pågikk fremdeles 1. januar 2002, og var først avsluttet sommeren 2002. Det tok ytterligere fem måneder før A fikk arbeid. Før dette tidspunkt hadde han ikke hatt noen arbeidserfaring etter ulykken. Det var således usikkert om han ville klare arbeidet og også hvor meget han ville klare.
- (25) Ut fra hensynet til å få en forsvarlig vurdering i rettsapparatet, var det ikke rimelig å kreve at stevning skulle uttas innen 1. januar 2002. Det riktige starttidspunktet for foreldelse var 1. januar 2004, og i alle fall ikke før 1. januar 2003.
- (26) Subsidiært – dersom foreldelse anses å begynne å løpe 1. januar 2002 – gjøres gjeldende at foreldelse likevel ikke er inntrådt. Fristen ble utsatt flere ganger av selskapet i forbindelse med forhandlinger mellom partene om en minnelig løsning. Den siste kontakten var pr. telefon og gikk ut på at det i løpet av få dager ville komme en tilbakemelding på et forhandlingstilbud fra A. Slik tilbakemelding kom aldri, og kravet er dermed ikke foreldet. Noen e-post på dette tidspunktet er ikke mottatt.
- (27) Ankemotparten har nedlagt slik påstand:
- ”1. Frostating lagmannsretts dom datert 29.03.2007 stadfestes.**
- 2. A tilkjennes sakens omkostninger for Høyesterett med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra og med to uker etter dommens forkynnelse og til betaling skjer.”**
- (28) *Mitt syn på saken:*
- (29) Jeg er kommet til at anken ikke kan føre frem, slik at lagmannsrettens dom skal stadfestes. Jeg er også enig i lagmannsrettens begrunnelse, med unntak av et par punkter jeg vil komme tilbake til.
- (30) Slik saken står for Høyesterett gjenstår bare spørsmålet om erstatningskravet var foreldet da stevning ble uttatt 28. juni 2005. Foreldelse reguleres i yrkesskadeforsikringsloven § 15, der første ledd lyder:

”Arbeidstakerens krav mot forsikringsgiveren etter loven foreldes etter tre år. Fristen begynner å løpe ved utløpet av det kalenderår da arbeidstakeren fikk eller burde skaffet seg nødvendig kunnskap om det forhold som begrunner kravet.”

- (31) Skal foreldelse være inntrådt før stevningen ble innlevert, må den ha begynt å løpe før 1. januar 2002, jf. det spesielle startpunkt i § 15 første ledd annet punktum.
- (32) Det springende punkt i denne saken er kunnskapskravet – hva som ligger i ”nødvendig kunnskap om det forhold som begrunner kravet”.
- (33) Jeg bemerker innledningsvis at det fremgår av forarbeidene til § 15 at kunnskapskravet skal forstås likt med det likelydende generelle kravet i foreldelsesloven § 9 første ledd, jf. Ot.prp. nr. 44 (1988-89) side 90. Dette er også lagt til grunn i Rt. 2000 side 1338 på side 1344.
- (34) Det er en rekke dommer som tar standpunkt til kunnskapskravet. Mange av dem gjelder saker der det er tvil om kravets eksistens. Det er ikke tilfelle her, der ansvar er erkjent og årsakssammenheng utvilsom. Det som særkjenner vår sak, er at tvilen knyttet seg dels til resultatet av den medisinske behandlingen og dels til i hvilken utstrekning A overhodet ville få – eller makte – et arbeid etter attføring. A har selv formulert spørsmålsstillingen til når han hadde – eller burde skaffet seg – tilstrekkelig kunnskap for å kunne fremme saken og oppnå en forsvarlig behandling av kravet. Dette må vurderes i lys av rettskraftvirkningene, da det er vanskelig å få gjenåpnet en sak når dom er falt.
- (35) Sammenhengen med rettskraftreglene har vært påpekt i rettspraksis og også i teorien. I Rt. 1998 side 587 uttales på side 591-592:

”Etter rettspraksis foreligger skade i lovens forstand når en faktisk skade har manifestert seg på en slik måte at det objektivt sett kan konstateres grunnlag for å reise en sak om erstatning, jf blant annet dommene i Rt-1992-603 og Rt-1996-1134.

Hva som nærmere ligger i kravet til at det må foreligge søksmålsgrunnlag eller – som det også uttrykkes – utsikt til et positivt resultat, bør ses i lys av de rettskraftvirkninger som er knyttet til en dom om erstatning for inntektstap eller mén, og som innebærer at det normalt ikke kan reises ny sak hvis utviklingen blir en annen enn det var grunn til å vente på domstidspunktet. En mulighet for et positivt resultat kan på denne bakgrunn ikke være nok.”

- (36) Sammenhengen med rettskraftreglene omtales også av Magnus Matningsdal i TfR 1980 side 472 på side 494. I et avsnitt om Kunnskap om tapets omfang sier Matningsdal:

”... selv om det er på det rene at skadelidte vil få varig men, kan usikkerheten m.h.t. invaliditetsgraden være så stor at kunnskapskravet ikke kan anses oppfylt. Det er rettskraftreglene som begrunner denne reservasjonen. Og det er også rettskraftreglene man må ta utgangspunkt i når man i det konkrete tilfellet skal avgjøre om invaliditetsgraden er tilstrekkelig kjent til at kunnskapskravet er oppfylt. Og spørsmålet må være: Er invaliditetsgraden klar nok til at det er forsvarlig å anlegge sak? Jeg tror ikke man kan komme løsningen noe nærmere på det generelle plan.”

- (37) I samme retning se Hagstrøm i Lov og Rett 1997 side 386:

”Når det gjelder utgangspunktet for fristberegningen etter foreldelsesloven § 9, er det en grunnleggende premiss at Høyesterett har strukket seg svært langt og vært lite tilbøyelige til å anse personskadekrav foreldet (jfr. eksempelvis Rt. 1992 s. 664). Etter rettspraksis og teori kan foreldelsesfristen først begynne å løpe når skadelidte har

såpass kunnskap om skaden og den ansvarlige at han har oppfordring til å gå til søksmål (se eksempelvis Rt. 1992 s. 1235). Også rettskraftreglene er et viktig tolkningsmoment når foreldelsesfristens utgangspunkt skal fastlegges. Foreldelsesreglene kan ikke forstås slik at de tvinger til saksanlegg før bevismaterialet er tilstrekkelig.”

- (38) Det bemerkes at henvisningen til Rt. 1992 side 664 antakelig skal være til Rt. 1992 side 64.
- (39) I tråd med det jeg har sitert, bør utgangspunktet for vurderingen i vår sak av når foreldelse begynte å løpe, være om bevissituasjonen var slik at det objektivt sett kunne konstateres grunnlag for å reise sak, det vil si at det var eller kunne være skaffet til veie bevis som gjorde det forsvarlig å anlegge sak. I denne vurderingen må det tas hensyn til rettskraftvirkningene av en dom.
- (40) På denne bakgrunn går jeg nærmere inn på bevissituasjonen omkring skadens status og behandling, og ser først på de medisinske opplysningene, slik de fremgår av legejournalene.
- (41) Journalnotat 28. november 1999 – 10 måneder etter ulykken:
- ”Pasienten har et betydelig sequele etter en skade 29. januar i år. Denne innebærer i dag at han ikke kan dorsalflektere hånden (radialisparese) og derfor må bruke en skinne. Kraften synes å være god ved fleksjon. Tommelen har nedsatt begyvelighet og kan kun bøyes og abdukeres.**
- Behandlingen er ikke avsluttet og det forventes en bedring av tilstanden.”**
- (42) Journalnotat 7. februar 2001:
- ”Han ble opprinnelig behandlet for en svær skade av overarmen og fraktur av humerus i juni –99. ... i mars 2000 ble det foretatt senetransposisjoner for radialisparesen. Resultatet er meget middelmådig, men likevel bedre enn da jeg så ham sist for 6 mnd. siden.**
- Han har nå brukbar ekstensjonsevne i händleddet og han ekstenderer godt i 2. og 3. fingre. Det er svært dårlig ekstensjonsevne av ringfingeren og ingen i det hele tatt av lillefingeren. Ekstensjonsevnen i ringfingeren har bedret seg noe siden sist, men ikke mye. Disse to fingrene kommer i veien for ham og han ønsker sterkt å bedre ekstensjonsevnen i dem.**
- ...**
- Jeg søker ham til snarlig innleggelse for å stramme transposisjonen til extensorsiden av 4. og 5. fingre.”**
- (43) Den her nevnte operasjon (”stramme transposisjonen”) ble foretatt først 15.-16. januar 2002, med andre ord etter skjæringstidspunktet. Operasjonen er redegjort for i journalnotat 27. februar 2002:
- ”Det ble altså foretatt oppstramning av extensorsenene til 4. og 5. fingre den 16.01. Han er meget misfornøyd med resultatet. ... Han synes ikke egentlig ekstensjonsevnen er blitt noe bedre etter operasjonen i 4. og 5. fingre. Fremdeles plages han av at lillefingeren henger ned i håndflaten og ofte kommer i veien. Videre skades den svært ofte fordi den er uten sensibilitet på grunn av den samtidige ulnarisnerve skaden. ... Han fortsetter opptrening ...”**

- (44) Disse journalnotatene suppleres av spesialisterklæringer fra 2000 og 2003. Fra spesialisterklæring 14. april 2000 siteres:

”VURDERING.

Pas. var bare 17 år da skaden fant sted. Han hadde allerede litt erfaring med fiske. Også søkt litt teoretisk opplæring om sjølivet (Sjøfartsfag i Z kommune). Han er hø.hendt, og det ble således den beste armen som ble skadet. Å bedømme uførheten nå var egentlig noe prematurt. Jeg var ikke før i dag oppmerksom på at behandling fortsatt pågår, og at det må være utsikt til noe bedring av forholdene slik de er nå. ... Dette vil da nødvendigvis bety at pas. må vurderes på ny når han er ferdig med inngrepene og behandlingen etter disse. Det er vanskelig å si når tilstanden har stabilisert seg helt, men jeg regner med at en bør vente et års tid.”

- (45) Etter operasjonen 15. januar 2002 gikk det et år før ny spesialisterklæring 12. januar 2003. Herfra gjengis vurderingen, som setter sluttstrek for behandlingen:

”Vurdering:

Han står igjen med et svært mén etter skaden på den 28.1.99. Det vites ikke noen annen grunn til dette ménet, og det er ikke noe mer som kan gjøres medisinsk sett for å bedre situasjonen. Den varige medisinske invaliditet anslås til 40 prosent.”

- (46) Ut fra disse medisinske opplysningene konkluderer jeg med at A på skjæringstidspunktet fortsatt ikke var ferdigbehandlet, idet operasjonen som ble utført 15. januar 2002 gjensto. Den spesialisterklæringen som forelå, var fra 10. april 2000 og uttalte at det var for tidlig å bedømme uførheten, og at pasienten nødvendigvis måtte vurderes når han var ferdig med inngrepene og behandlingen etter disse. Dette grunnlaget forelå først et godt stykke ut i 2002, og ble endelig oppsummert i spesialisterklæringen 12. januar 2003.

- (47) Den andre hovedgruppen av opplysninger i saken knytter seg til attføringen. Denne ble, som jeg tidligere har beskrevet, 4. april 2000 omlagt fra utdanning som skipsoffiser til serviceelektroniker. Attføringen varte til sommeren 2002. Underveis uttrykte Aetat tvil med hensyn til om dette kunne føre frem, jf. skriv 10. april 2001:

”Vi diskuterte litt om hvilke belastninger en elektriker har i sitt virke. Da kom vi fram til at de arbeider mye med hendene hevet oppover. Denne belastningen vil for deg være krevende da du allerede har plager i den ene hånden. Vi er altså usikker på om yrket som elektriker er hensiktsmessig i forhold til din helsemessige situasjon.”

- (48) A ba imidlertid om å få fortsette, og uttalte at han var rimelig sikker på at det ville gå bra. Han fikk fortsette attføringen, og var ferdig sommeren 2002. Noen jobb kom han ikke i før 11. november 2002. Det var da truffet vedtak 30. oktober 2002 om at Aetat ville dekke 50 prosent av lønnen hans det første året. Først i november 2002 fikk han altså anledning til å prøve ut i praksis om han klarte arbeidet. Det har vist seg å gå bra, og han er fortsatt i samme ansettelsesforhold. Men ser vi på situasjonen frem mot skjæringstidspunktet 1. januar 2002, finner vi at Aetat i april 2001 var meget skeptisk til utviklingen fremover, og at A fremdeles var under attføring. Selv langt ut over i 2002 var As situasjon uklar.

- (49) Etter dette er jeg ikke i tvil om at det ved skjæringstidspunktet 1. januar 2002 forelå en uavklart bevisituasjon som medførte at det ikke fremsto som forsvarlig å gå til sak. Det var usikkerhet både med hensyn til den medisinske behandlingen, som fremdeles ikke var avsluttet, og med hensyn til den pågående attføringen. På grunn av usikkerheten var forutsetningene for en forsvarlig behandling av erstatningskravet på dette tidspunktet ikke til stede.

- (50) Jeg finner i denne vurderingen ikke grunn til å legge vekt på at rettskraftvirkningene av en dom på erstatning med grunnlag i yrkesskadeforsikringsloven er noe svakere enn i tvistemål generelt, jf. reglene i forskrift 21. desember 1990 nr. 1027 om standardisert erstatning § 5-1. Etter denne bestemmelsen kan det kreves etteroppgjør innen fem år dersom ervervsmessig uføregrad eller medisinsk invaliditet som følge av ulykken endrer seg vesentlig. For det første viser jeg til forarbeidenes uttalelse om at utgangspunktet for foreldelse skal være det samme etter yrkesskadeforsikringsloven § 15 som etter foreldelsesloven § 9. Dette taler mot å vektlegge særbestemmelsen om etteroppgjør i forskriften. Jeg peker videre på at skadelidte vil ha risikoen for hva som omfattes av at uføregrad eller invaliditet ”endrer seg vesentlig”, samtidig som hensynet til at debitor får en rask avklaring, står svakere når debitor er et forsikringsselskap.
- (51) Jeg er etter dette kommet frem til samme resultat som lagmannsretten. Men jeg bemerker at jeg ikke er enig med lagmannsretten når den også legger vekt på at lønnsnivået for serviceelektronikere varierer betydelig, og at det var å stille for strenge krav til A at han under attføringsperioden skulle ha innhentet opplysninger om forventet inntekt som serviceelektroniker. Dette er etter mitt syn momenter som er så vidt enkle å avklare at de ikke kommer inn i vurderingen av utgangspunktet for foreldelse.
- (52) Når jeg er kommet til at foreldelse av As krav ikke begynte å løpe 1. januar 2002, er det unødvendig å gå inn på spørsmålet om virkningen av de forlengelsene av foreldelsesperioden som fant sted i løpet av 2005. Jeg bemerker likevel at jeg finner selskapets standpunkt vedrørende den siste fristforlengelsen uakseptabelt, også om selskapets forståelse av faktum legges til grunn. Da ville situasjonen være at selskapet lovet å komme tilbake med reaksjon på As siste forhandlingstilbud i løpet av kort tid, dessuten at selskapet presiserte at foreldelsen løp ut 10. juni 2005, som var en fredag. Selskapet holdt ikke sitt løfte om å gi en rask reaksjon på As siste forhandlingstilbud. Etter min mening faller det på sin egen urimelighet at selskapet skulle gis medhold i at kravet likevel var foreldet da motparten ringte mandag 13. juni og etterlyste en avklaring.
- (53) Anken har vært forgjeves og ankemotparten har krav på omkostninger for Høyesterett, som i samsvar med fremsatt omkostningsoppgave settes til kr 160 000 inklusive mva. Av dette utgjør salær kr 110 000 med tillegg av mva.
- (54) Ankemotparten har også blitt tilkjent saksomkostninger for tingretten med kr 190 623, jf. domsslutningen punkt 2, og for lagmannsretten med kr 149 766. Av lagmannsrettens domsgrunner fremgår at tingrettens omkostningsavgjørelse stadfestes. Dette er imidlertid ikke kommet til uttrykk i domsslutningen, og bør derfor tas med i Høyesteretts dom.
- (55) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Lagmannsrettens dom stadfestes.
2. Tingrettens dom – domsslutningen punkt 2 – stadfestes.
3. I saksomkostninger for Høyesterett betaler Sjøtrygdgruppen Gjensidig Skadeforsikringsselskap 160 000 – etthundreogsekstitusen – kroner til A innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra forfall til betaling skjer.

- | | | |
|------|--|--|
| (56) | Dommer Tønder: | Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende. |
| (57) | Dommer Matningsdal: | Likeså. |
| (58) | Dommer Coward: | Likeså. |
| (59) | Justitiarius Schei: | Likeså. |
| (60) | Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne | |

D O M :

1. Lagmannsrettens dom stadfestes.
2. Tingrettens dom – domsslutningen punkt 2 – stadfestes.
3. I saksomkostninger for Høyesterett betaler Sjøtrygdgruppen Gjensidig Skadeforsikringsselskap 160 000 – etthundreogsekstitusen – kroner til A innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra forfall til betaling skjer.